

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 817/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť Š. Š., zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Kozákovou, Odborárska 7, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 35 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 42/2012 z 29. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2013 doručená sťažnosť Š. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 35 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 42/2012 z 29. apríla 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ prevzal 15. februára 2011 „Potvrdenie o skončení služobného pomeru“ vystavené Krajským riaditeľstvom Hasičského a záchranného zboru v K., ktorým mu bolo oznámené, že jeho služobný pomer skončil podľa § 63 ods. 1 písm. c) zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hasičskom a záchrannom zbore“) 15. februára 2011, keď bol služobnému úradu doručený právoplatný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. k. 5 T 120/2010-76 zo 7. októbra 2010, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona. V potvrdení je uvedené, že sťažovateľ si nesplnil povinnosť oznámiť služobnému úradu, že bol právoplatne odsúdený za trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti, a preto služobný úrad nemal vedomosť o zákonom dôvode skončenia služobného pomeru.

Sťažovateľ sa žalobou podanou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia potvrdenia o skončení služobného pomeru. Krajský súd najskôr konanie zastavil a po zrušení tohto rozhodnutia uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 2/2012 z 29. februára 2012 rozhodol rozsudkom č. k. 7 S 36/2011-87 z 25. apríla 2012, ktorým žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 42/2012, ktorým rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ považuje rozsudok najvyššieho súdu za nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza: „Z rozsudku nie je jasné ako sa súd vysporiadal s dátumom ukončenia môjho služobného pomeru. Potvrdzujúcim rozhodnutím prvostupňového súdu som sa stal asi jediný občan, ktorý má dva dátumy ukončenia tohto istého služobného pomeru. Na súd som sa svojim návrhom obrátil preto, aby bolo rozhodnuté, kedy sa tento vlastne v skutočnosti skončil 7. 10. 2010 alebo 15. 2. 2011 a rozhodol o dôvode ukončenia služobného pomeru... Súd nemôže zamietnutím mojej žaloby potvrdiť protiprávny stav a potvrdiť už zo zákona skončený služobný pomer

v novom termíne... Jadrom problému je nesprávny výklad §-63 ods. 1 písm. c/, §-u 17 ods. 2 v náväznosti na moje odsúdenie za úmyselný trestný čin... § 17 ods. 2 v spojení s §-om 63 ods. 1 písm. c./ nie je možné brať v celom znení, ale len podporne pri ustálení trestných činov, keďže sú taxatívne vymedzené bez ohľadu na jeho zahľadanie. Diskriminácia tohto ustanovenia a jeho výkladu je, že v služobnom pomere nie sú si príslušníci zboru rovnocenní. Napriek mojej žiadosti, aby súd začal konanie o súlad právnych predpisov vzhľadom na hore poukázaný problém, NS nepovažoval načrtnutý problém za podstatný a nezdôvodnil prečo čím porušil moje právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR... Najvyšší súd sa nevyjadril ako sa vysporiadal s mojim návrhom v zmysle §-u 37 ods. 1 písm. d) o ústavnom súde aby v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou začal konanie o súlad právnych predpisov alebo jej výklad.“

Sťažovateľ poukazuje na to, že Okresný súd Trebišov upustil od jeho potrestania podľa § 40 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a teda podľa § 40 ods. 2 Trestného zákona sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. V náväznosti na uvedené namieta: „*V mojom prípade skončením služobného pomeru by som bol potrestaný ešte viac, ako to má na mysli trestný zákon. Bolo by mi upierané ústavné právo na prácu.*“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozsudkom spis. zn. č. 5 Sžo/42/2012 z 29. apríla 2013 porušil základné právo Š. Š. na súdnu ochranu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozsudkom spis. zn. č. 5 Sžo/42/2012 z 29. apríla 2013 porušil základné právo Š. Š. na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 35 ods. 2 Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozsudkom spis. zn. č. 5 Sžo/42/2012 z 29. apríla 2013 porušil základné právo Š. Š. na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného života a rodinného života čl. 19 Ústavy SR s prihliadnutím na čl. 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Rozsudok Najvyšší súd Slovenskej republiky spis. zn. č. 5 Sžo/42/2012 z 29. apríla 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd je povinný uhradiť Š. Š. trovy konania v sume 254,88 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Márii Kozákovej, Advokátska kancelária, Odborárska č. 7 Košice do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť, že v nadväznosti na to, ako bývalý predseda najvyššieho súdu JUDr. Š. H. podal na členov IV. senátu ústavného súdu v auguste 2013 trestné oznámenie a v masmédiách formuloval proti nim osobné invectívy, členovia IV. senátu oznámili tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadali, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila ich oznámenia obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať ich vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania vecí sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o uvedených oznámeniach sudcov nerozhodol príslušný senát ústavného súdu (v zásade do konca novembra 2013).

Sudcovi Jánovi Lubymu skončilo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 4. júla 2014 a na konanie a rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa je v súčasnosti podľa relevantného rozvrhu práce príslušný II. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci

všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd postupoval v napadnutom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorá v § 247 a nasl. upravuje rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov. Predmetom súdneho prieskumu nebola zákonnosť rozhodnutia vo veci služobného pomeru podľa § 150 a § 150a zákona o hasičskom a záchrannom zbore, ale zákonnosť potvrdenia služobného úradu deklarujúceho skončenie služobného pomeru sťažovateľa na základe skutočnosti predpokladanej § 63 ods. 1 písm. c) zákona o hasičskom a záchrannom zbore. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že po preskúmaní veci nezistil žiaden dôvod odchýliť sa od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, právne posúdenie veci krajským súdom považoval za správne a stotožnil sa s ním v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje za dôvodné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorej po citácii na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona o hasičskom a záchrannom zbore [§ 17 ods. 2 a § 63 ods. 1 písm. c)] uviedol:

„Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalobcu zo dňa 01. 03. 2011, ktorým sa obrátil na plk. Ing. J. F. riaditeľa Krajského riaditeľstva HaZZ v K., kde žalobca opisuje svoje konanie ako aj výsledok trestného konania. Stotožňuje sa aj s tým, že dosah, ktorý znáša žalobca v tomto konaní, je oveľa represívnejší, než ako keby bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin podľa druhej hlavy Trestného zákona. Súčasne poukazuje aj na výrok rozsudku 5 T/120/2010-76 zo dňa 07. 10. 2010, v ktorom sa konštatuje spáchanie prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, 2 písm. a/, b/ Trestného zákona.

Na jednej strane podľa § 40 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa upustilo od potrestania obžalovaného, v tomto prípade žalobcu a na druhej strane zákon o HaZZ

je v rozsahu pracovno-právnych vzťahov prísnejší ako samotný trestný zákon. Zákon o HaZZ nerozlišuje právne následky po právoplatnom odsúdení páchatel'ov vo všeobecnosti, pričom dosah v pracovno-právnej oblasti je oveľa väčší (strata zamestnania).

V tomto konaní nie je v právomoci správneho súdnictva sa vyjadrovať k samotnému trestnému skutku, teda k ustanoveniu § 194 ods. 1 až 3 Trestného zákona, avšak súd poukazuje na to, že až novelou zákona č. 315/2001 Z. z. bol do ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ vsunutý § 17 ods. 2 zákona o HaZZ, teda všetky trestné činy od § 179 až po § 203. Prečin porušovania domovej slobody je úmyselným trestným činom, preto striktné predpisy zákona o HaZZ nedovoľujú, aby príslušník HaZZ s právoplatným odsúdením zotrval v služobnom pomere podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ zákona o HaZZ.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto v odôvodnení rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie ÚS SR č. III. ÚS 115/03 č. 313/2003)...

Na záver súd dodáva, že žalobca nebol prepustený zo služobného pomeru preto, že neoznámil, že bolo proti nemu vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania úmyselného trestného činu, ale preto, že bol právoplatne odsúdený podľa druhej hlavy trestného zákona.

Podľa ustanovenia § 158 ods. 1 zákona o HaZZ právoplatné rozhodnutie vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona je preskúmateľné súdom. Uvedené ustanovenie nerozlišuje medzi rozhodnutiami, ktoré prebehli odvolacím konaním, ani medzi rozhodnutiami, ktoré sú rozhodnutiami, ktoré zasahujú do práv a záujmov fyzickej či právnickej osoby. Z uvedeného dôvodu je preto preskúmanie rozhodnutia tak deklaratórneho ako aj odvolacieho rozhodnutia súdom stanovené v príslušných právnych predpisoch, v tomto prípade v ustanovení § 158 ods. 2, prípadne to ako uviedol Najvyšší súd SR v ustanovení § 250b ods. 1 O. s. p. V tomto prípade sa súd riadil právnym záverom Najvyššieho súdu SR...

Podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O. s. p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len v medziach žaloby) dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vyslovil rozsudok, že sa žaloba zamieta.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014).

Podľa § 63 ods. 1 písm. c) zákona o hasičskom a záchrannom zbore služobný pomer príslušníka sa skončí dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol príslušník odsúdený za úmyselný trestný čin uvedený v § 17 ods. 2 alebo za trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorým bola jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená.

Podľa § 17 ods. 1 písm. a) zákona o hasičskom a záchrannom zbore príslušníkom môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, ak je bezúhonný a nebol prepustený zo štátnej služby podľa § 77 písm. c) až e) alebo uplynuli tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o prepustení podľa § 77 písm. c) až e)...

Podľa § 17 ods. 2 zákona o hasičskom a záchrannom zbore za bezúhonného sa na účely tohto zákona považuje občan, ktorý nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin proti životu a zdraviu, za úmyselný trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti, za úmyselný trestný čin proti republike, za úmyselný trestný čin proti poriadku vo verejných veciach alebo ktorý nebol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Na právoplatné odsúdenie sa prihliada, aj keď bolo zahladené podľa osobitného predpisu, alebo ak sa podľa osobitného predpisu na občana hľadí, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený. Bezúhonnosť sa preukazuje odpisom z registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Podľa § 17 ods. 5 zákona o hasičskom a záchrannom zbore podmienku štátneho občianstva Slovenskej republiky a podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) až d) a g) musí príslušník spĺňať po celý čas trvania služobného pomeru.

Argumentácia sťažovateľa v sťažnosti je sústredená na námietku nesprávnej interpretácie § 63 ods. 1 písm. c) v spojení s § 17 ods. 2 zákona o hasičskom a záchrannom zbore. Sťažovateľ však v skutočnosti namieta proti samotnému zneniu týchto ustanovení, ktoré považuje za nespravodlivé s poukazom na skutočnosť, že v trestnom konaní bol odsúdený, bolo však upustené od jeho potrestania, a preto sa na neho vzťahuje fikcia neodsúdenia podľa § 40 ods. 2 Trestného zákona (hľadí sa na neho, ako keby nebol odsúdený).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04).

S poukazom na citované ustanovenia zákona o hasičskom a záchrannom zbore a odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského

súdu ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa nemôžu nič zmeniť na skutočnosti, že bol právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu, ktorý je podľa § 17 ods. 2 zákona o hasičskom a záchrannom zbore dôvodom skončenia služobného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) zákona o hasičskom a záchrannom zbore. Sťažovateľom namietaná fikcia neodsúdenia podľa Trestného zákona je v tomto prípade prelomená definíciou bezúhonnosti podľa § 17 ods. 2 zákona o hasičskom a záchrannom zbore (*lex specialis derogat legi generali*), ktorá je jednou z podmienok nielen prijatia do štátnej služby [§ 17 ods. 1 písm. a) zákona o hasičskom a záchrannom zbore], ale aj jej trvania (§ 17 ods. 5 zákona o hasičskom a záchrannom zbore). Nedostatok tejto podmienky je dôvodom skončenia služobného pomeru, ako sa to stalo aj v prípade sťažovateľa.

Sťažovateľ poukazuje aj na pre neho nejasné určenie dátumu, ku ktorému skončil jeho služobný pomer. Najvyšší súd k tejto námietke uviedol, že „*uvedené už ustálil vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Sžo/2/2012 z 29. februára 2012 na deň 15. februára 2011*“. Najvyšší súd dospel k tomuto záveru na základe zistenia, že hoci služobný pomer sťažovateľa skončil zo zákona právoplatnosťou rozsudku, ktorým bol odsúdený za trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti, vzhľadom na neoznámenie tejto skutočnosti služobnému úradu *de facto* služobný pomer trval do okamihu, keď sa služobný úrad o tejto skutočnosti dozvedel, t. j. do 15. februára 2011. Sťažovateľ teda sám zavinil daný stav tým, že si nesplnil povinnosť podľa § 69 ods. 3 písm. i) zákona o hasičskom a záchrannom zbore a neoznámil, že bol právoplatne odsúdený za trestný čin uvedený v § 17 ods. 2 zákona o hasičskom a záchrannom zbore. Potvrdenie neskoršieho dátumu skončenia služobného pomeru však nie je v neprospech sťažovateľa. Z argumentácie sťažovateľa nie je zrejmé, ako mohol byť týmto spôsobom ukrátený na svojich právach, keď daný dôvod je v podstate neodstrániteľnou prekážkou vzniku a trvania služobného pomeru, ktorá existuje od právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trebišov.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu spochybňovať závery napadnutého rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto závery (postupy a hodnotenia) nahrádzať (podobne aj IV. ÚS 110/03, I. ÚS 384/2011) a v tejto situácii

nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci ústavne akceptovateľným spôsobom interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne konformné a namietaný rozsudok najvyššieho súdu je aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri preskúmaní rozhodnutia krajského súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne IV. ÚS 443/2013).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd „*sa nevyjadril ako sa vysporiadal s mojim návrhom v zmysle §-u 37 ods. 1 písm. d) o ústavnom súde aby v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou začal konanie o súlad právnych predpisov alebo jej výklad*“, ústavný súd uvádza, že z citovanej formulácie nie je jasné, akého konania sa sťažovateľ domáhal a na aký jeho návrh mal najvyšší súd reagovať. Sťažovateľ mal zrejme na mysli konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy. Všeobecný súd je oprávnený iniciovať toto konanie v prípade, ak v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou. V takom prípade preruší konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Podanie návrhu ústavnému súdu teda závisí na posúdení konajúceho súdu, nie na návrhu účastníka konania. Táto námietka preto tiež nie je relevantná vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 a čl. 35 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj označené práva, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, neprichádza do úvahy ani posudzovať namietané porušenie základných práv podľa čl. 19 a čl. 35 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd v závere dodáva, že sťažnosť sťažovateľa je formulovaná pomerne nezrozumiteľne a jej odôvodnenie je chaotické, opakujúce na viacerých miestach tie isté námietky, ktoré sú navyše v rozpore so samotným znením ustanovení zákona o hasičskom a záchrannom zbore, na ktoré sťažovateľ poukazuje. Takéto odôvodnenie je zmätočné a chýba mu ústavnoprávna relevantná argumentácia. Kvalifikované odôvodnenie sťažnosti je pritom jednou zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktorej nedostatok je v prípade podania sťažnosti prostredníctvom právneho zástupcu dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. III. ÚS 262/2014 a tam uvedené rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014